

Nuurten Osa

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

MONESSEN, PA.

Viime lauantaina, tammik. 26 p:nä esitettiin meidän amaton näyttämöllä kappale "Joukkonyrkki" eli "Perkeleen valtakunta". Sitä olisi kannattanut tulla vaikka ennen katsomaa. Se kappale on kaikista parhain kappale, mitä näyttämöllämme on vielä nähty. Joku ei kyllä tykkää senkaltaisista kappaleista, jotka ovat "agiteeraavia" ja meidän omalle luokallemme sopivia. Naurukappaleet ovat vain joidenkin mielestä hyvää kappaleita. Nauruttavia kappaleita on kyllä hyvä joskus katsella, vaan joskus täytyy että kappaleella vähän kehitävimpiäkin kappaleita. Tässä kappaleessa esitellään kaikki asiat suoraan ja ilmeilemättä, esim. kuinka amerikalainen salapoliisilaitos on mitä kauheita rikoksia, että sen kautta kaikki salaiset moikat y.m. suuret rikokset suoritetaan suurilla maksuehdolla. Sitte saa työlliset syyttömissä kireissä heidän tekojaan. Näiden, niissä otettujen poliisilaitosten kautta syntyy monta suurta rikollisuutta tehtaissa, joissa on lakko... ja nämä rikokset pannaan lakkoilaiden niskalle. Monessa kahakassa tapahtuu siten, että polka (joka on pysyvästi) pakotetaan tappamaan oman isänsä. Näitä kaikkia kuvataan tässä kappaleessa. Vallankumousta silmällä näin etupäässä kuvataan — kansojen nousua ja tulevaa kapitalistivallan kumoamista. Toveri Moses Hähl, joka on tämän kappaleen kirjoittaja, ansaitsee kyllä suuret kiitokset tämän kappaleen laantamisesta. "Joukkonyrkki" kyllä kannattaisi näytellä vaikka jokaisella puikkakunnalla.

Täällä, ja ehkä joka paikassa täytyy pitää kaupat ja työpajat kiinni yhden päivän sääntävyyden vuoksi. Kolme täytyy säästää ja sen vuoksi onkin täällä joka maanantaina kaikki suljettu. Työlläistenhän täytyy aina säästää ja vielä sittenkin kehoitetaan säästämään. Työllisten nykyisissä oloissa ei he voi muuta kuin olla säästävöitä.

Himat täällä ovat olleet hyvin kylmiä. Ei ole ollut pitkiään aikaan niin kylmää talvea kuin on tämä talvi. Lumikin on pysynyt maassa jo monta viikkoa ja aina ennen on lumi sulanut muutaman päivän perästä.

Toivon kaikille taistelutoverille jatkuvaa innostusta luokkataistelussa. — Toveroudella, Tyyne Mäkelä.

TOINI TUULENSUU

Kirj. Helmi Mattson,
XIX Luku.

Saimi istui Metsolassa surullisena. — Ei huvittanut, vaikka luonto oli juuri lukkeimmillaan.

Ei hän kuullut lintujen laulua, ei laineiden loisketta lähimältä järveltä, joka aukeni sinä illoppaisena lähellä Metsolan komeaa asuinrakennusta. — Ei silmä ottanut osaa, vaikka heleävärinä kukat kukoistivat juuri parhaillaan Metsolan suressa puutarhassa.

"Mikäs nyt tyttöä vaivaa? Onpa ennen keivannut leikit ja lelut"... Metsolan puikaväki keskenään irvisteli.

"Kovin on vetänyt totiseksi. Minne he ovat ne vieransa niin yhtäkkiä lähettäneet, kun ryökkinä niin yksinään nyt istuu."

Saimi ei kuunnellut, eikä välittänyt.

Yhtä asiaa hän vain ajatteli. Miten ilmaista se hänelle? Miten sanoa Arvo Mannilalle se salaisuus, joka häntä painosti.

Mutta se täytyy, se täytyy sanoa — sanoa ja pian!

— Tui muuten se on hänen elämänsä loppu, jos ei Arvo tule ja pelasta häntä häpeästä. Se on julmaa! Miksi Arvo on viime aikoina käynyt hänelle niin kylmäksi? Vaivoin enää saa edes tavata.

Mutta hän ei tunnossaan voinut sytyttää yksin Arvoa, että oli tapahtunut se, mikä oli tapahtunut...

— Hän muisti, miten hän tavalla oli tehnyt kaikkensa väärikseen Arvon puoleihinsa.

Ja omaksi syikseen myönsi hän senkin, kun Arvo oli saattanut käyttäytyä sillä tavalla...

— Mutta sittenkään ei hän olisi odottanut Arvoa tuollaisista.

Olisi hän saattanut jatkua seurustelua, kuten ennenkin.

Olisi sen tehnyt edes ihmisten vuoksi...

Eikä hän ajattele, mitä seurauksia siitä on voinut tulla?

Mutta Arvo ei vain koskaan sitä ota puheeksi. On aivan kuin hän häpeäisi...

Ja nyt, nyt ovat asiat tällä tavalla!

Mun ei auta, kuin pakottaa hänet naimisiin, jos ei itse halua tulla ja omistaa...

Mutta on se sittenkin kamalaa pakottaa ihmistä väkisin, jos ei rakasta! Ja nyt tuntui Saimista hirveältä, kun hänen täytyi otattaa itsensä, vastoin toisen tahtoa...

Hän luuli jo joskus, että Arvo oli häntä ikempänä ja usko, että voi siitä vielä rakkaus syntä.

— Mutta sitten se katkesi niin äkkiä.

Muodon vuoksi näkyi ensin olevan nopeampi ja tekeytyi olevan emälläan, mutta pitemmälle ei vain voinut.

Saimista tuntui nyt elämä katkeralta — ihan mahdolltomalta!

Ne kyläläisten juorut häntä vielä lisäksi kiusottivat.

Hänelle oli kerrottu jotain niin hullua, että se aivan nauratti...

Sillä Arvo Mannilalla piti olla joku toinen mieluisempi paikka, kuin Metsola. — Usein kuului hän poistuvan asunnostaan, mutta vanha rouva Mannila ei tiedä poikansa kulkua.

— Jonnekin syrjätielle häneä on nähty ajavan pyörällään.

— Mahtoi olla tiedossa joku toinen...

Mutta sitten Saimi taas ajatteli, että kukapa täällä sitten semmoinen olisi, joka vähänkin sopisi. — Ei ole ketään ympäristöllä, joka varojensa ja asemansa puolesta voittaisi hänen!

— Sitte se vanha kylä-Reeta vasta hulluja oli puhunut...

— Oli kerran sanonut tavanneensa lukkarin sen köyhän Tuulensuun mökin tytön kanssa metsässä istumassa...

Sitapä akka vasta juorun oli levittänyt.

Oli kerrottu Arvollekin, mutta hän ei kuullut olleen millään-

kään. — Mutta jos sen vanha rotiva tietäisi... Hän, joka niin on sukunsa kunniasta ja säädyttä arka, että aivan hän harmiin pakahdusi, jos tuommoista kuulisi.

Kuulun harmittavaan, kun joku ei päässyt paremmaksi, kun lukkariksi, vaikka muu siku on ollut kaikki korkeissa vireissa.

— Tästä ennen toivotettiin suurta säveltäjää ja musiikkimiestä, kun pojassa näkyi korkeita musiikkiaisia taipumuksia. Varojen puutteesta jäi voimot kesken.

Sitten kun varoja saatiin sukulaisten kuoltua, ei Arvo itse ollut enää perustanut opintomatkoista. — Halusi maalle, oli muuten hermostunut.

Nyt kuuluu olevan vain niita tusinamiehiä, keski-ikäisiä...

Näitä nyt Saimi ajatteli.

Häntä kirvelti, ettei saanut rauhaa.

Oisiko se tosiaan totta, että Arvo nyt tuollaiseen oli "tökkähtänyt", kuin Tuulensuun tytön.

— No jo kaikkea kuulua!

— Kyllä hän, Saimi, Toimintasi jo kansikouluajolla.

— Harvoen enää viimeaikoina oli Toimia tavannut. Ennen lapsena kyllä hän heillä kävi, mutta ei häntä enää voi kutsua seuraan...

— Saimissa nousi oikein vihan punska Toimia kohtaan.

Että kehtaakin metsissä istuskella parempien miesten kanssa.

Kyllä kai hän sen nyt arvaa, ettei Arvo Mannila häntä lempitänen näisi. — Ei sittenkään vaikka hevinkin tykkäisi.

— Kyllä sen asian paremmin tietoeni otan — antaahan olla!

— Saa sinä akka tyttäreneen lähden mökistä, jos vain löytyt totta on...

Eivät ole verojaankaan suorittaneet täsmällisesti...

Kyllä heitä opetan, opetan kun enpäntä!

Se nyt ainakin on varma, etten minä Arvo Mannilan laprää kannan. Mies hän on vielä minulle, se on varma! — Ja sellaiset sivakuhertelut häneitä pitää jättää sikseen!

SANANEN NAISTEN KEHITYKSESTÄ.

(Jatkoa kolmannesta osasta.)

teistoinnista tuottanut arvaimattoman suunnuksen. Se on tuonut rauhan ja järjestyksen sinne, missä ennen anarkia ja sota vallitsi, se on poistanut haaskauksen tuotannosta, tehnyt mahdolliseksi suurempien ja parempien koneiden käytäntöön ottamisen, lisännyt työn tuottavuutta ja siten tuottanut arvaimattoman suuria rikkauksia.

Vaikka meidän päteollisuuslajamme perustuvatkin osuustoiminnalle eikä kilpailulla, niin se on osuustoimintaa vain muuttaman kapitalistien kesken. Kaikki muut ihmiset kamppailevat vielä kuolettavan kilpailun pyörteissä.

Lääketustien jäsenet eivät kilpaile keskenään, mutta pienet

lääkekaupat vielä kilpailevat toisten pienten lääkekauppojen kanssa, yrittäen myydä halvemmalla, vääräntäen lääkkeitä, mutta joutuvat maksamaan yhä suurempia kustannuksia ja saavat yhä vähemmän ja vähemmän voittoja.

Lihatuustin jäsenet eivät kilpaile keskenään, vaan toimivat ko-operatiivisesti. Mutta teurastajien ja säilykelaitosten työlliset yhä kilpailevat toistensa kanssa tilaisuudesta saada tehdä työtä, ja vaikka he ruokkivat muita on heidän oma vastansa useimmin tyhjä.

— Työläinen, älä jarruta vapausliikettä pysyttelemällä ulkona järjestöstäsi. Älä estä työläistoveriesi pyrkimystä pysyttelemällä syrjässä tästä yhteisestä liikkeestä.

KIRJEENNE EIVAT HUKU, kun lähette Toiverista leimasimen, jolla painatte nimenne ja osoitteenne kirjekuoren kulmaan ennenkuin sen panette postiin. Leimasimet, joissa on kolme riviä, rivin leveys ei yli kahden tuuman, maksavat 75c.

OPETELKAA LAULAMAAN Lasten Laulukirja

nuottipainos on hiljattain valmistunut Toiverin kustannuksella ja tarjotaan ilattavaksi. Hinta pehmeissä kansissa 25 senttiä ja kovissa kansissa 35 senttiä. Tämä kirja on ensimäinen nuotolla varustettu lasten laulukirja suomalaisessa kirjallisuudessa. Hankkikaa se lapsellenne.

TOVERITAR, Box 99, Astoria, Oregon

Sosialistisia IVA-POSTIKORTTEJA

Tilatkaa heti meiltä, niin saatte ihan postivapaasti 25 sentillä tusinan, osote:

TOVERI Box 99, Astoria, Ore.

NIMI-LEIMASIMIA (RUBBER STAMPS)

Sopivat monen eri tarkoitukseen, esim. kirjekuoriin, kirjoihin j.n.e.

TOVERI Box 99, Astoria, Ore.